

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobkyně: **M.O.**, státní příslušnost Ukrajina, t.č. bytem PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2016 č.j. OAM-888/ZA-ZA04-P15-2015, **ve věci mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í á .**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany.

[2] Žalobkyně podala v zákonné lhůtě u Krajského soudu v Ostravě žalobu, ve které nastínila žalobní body v obecné rovině spočívající v porušení ustanovení správního řádu, konkrétně § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2 a 3 a 4 a § 52, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a

v dostatečném rozsahu a nepřihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Dále namítala porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při svém hodnocení. Navrhla zrušit napadené rozhodnutí a žalovanému uložit znovu ve věci rozhodnout. Žalobu doplnila dne 19. 7. 2017 tak, že zpochybnila objektivnost materiálů, ze kterých žalovaný čerpal informace o situaci v zemi původu, jestliže tyto čerpal z MZV ČR v Kyjevě. Nesouhlasí s informacemi o situaci v Kyjevě a stavu války. Válka je činem ukrajinských oligarchů, kteří jsou podporováni některými státníky, ovšem nejvíce v této válce přijdou o život mladí lidé, kteří nemají žádné zbraně a oblečení, neumí se schovat, protože jsou nezkušení a nemají potřebnou výzbroj a munici. Informace o situaci jsou zkreslené z důvodu, aby situace nebyla považována za občanskou válku. Dále, že MZV ČR na Ukrajině žádá občany Ukrajiny, kteří chtějí žádat o pobyt jakýkoliv v ČR, aby se objednali přes VISAPPOINT. Tato možnost však není reálná, neboť nejsou žádné volné termíny, termíny před ambasádou za peníze se dají koupit.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby a setrval na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Uvedl, že současná žádost o udělení mezinárodní ochrany je v případě žalobkyně již druhou v pořadí. Poprvé požádala žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany na území ČR dne 23. 5. 2013. Rozhodnutím správního orgánu č.j. OAM-158/ZA-ZA13-K01-2013 ze dne 29. 11. 2013, které nabylo právní moci dne 5. 12. 2013, jí však nebyla mezinárodní ochrana udělena. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji svým rozsudkem č.j. 1 Az 23/2013-55 ze dne 21. 5. 2014, který nabyt právní moci dne 22. 5. 2014, zamítl. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, který ji svým usnesením č.j. 1 Azs 84/2014-23 ze dne 16. 7. 2014 odmítl, s nabytím právní moci dne 18. 8. 2014. V průběhu tohoto správního řízení žalobkyně jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedla obavu z návratu do vlasti, kde jí bylo na přelomu let 2004-2005 v průběhu prezidentských voleb, ve kterých působila jako předsedkyně volební komise za stranu „Naše Ukrajina“, a v období po volbách, vyhrožováno, byla napadena a znásilněna a kde v této souvislosti zmizel i její bratr. Správní orgán však na základě tvrzení žalobkyně a dalších podkladů rozhodnutí dospěl ve svém rozhodnutí k závěru, že žalobkyně nesplňuje požadavky pro udělení mezinárodní ochrany, a to v jakékoliv její formě, neboť shledal výpověď žalobkyně ohledně údajných výhrůžek jí adresovaných a násilí na ní vykonaného údajně s cílem ovlivnění volebních výsledků v době prezidentských voleb na Ukrajině, které vyústily v tzv. Oranžovou revoluci, jako nevěrohodnou, a mezinárodní ochranu jí tudíž neudělil. V průběhu současného správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně je její obava o život v souvislosti s probíhajícím konfliktem na východě Ukrajiny. Rovněž sdělila, že se nemá na Ukrajinu kam vrátit, neboť dům, v němž dříve v Doněcké oblasti bydlela a měla hlášený pobyt, byl zničen při bombardování. Také zmínila, že se při pobytu v Rovenské oblasti na západě Ukrajiny stala terčem nenávisti obyčejných lidí, jelikož je ruského původu a pochází z východní Ukrajiny. V ČR by pak chtěla žít, studovat, najít si práci a mít rodinu. Správní orgán nesouhlasí s obsahem žalobních námitek. Žalovaný vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobkyní a přihlédl k nim. Shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. V souvislosti s bezpečnostní situací na Ukrajině žalovaný nepominul sdělení žalobkyně, nicméně je třeba konstatovat, že popisované události je nezbytné hodnotit v souvislosti s konkrétním případem žalobkyně. Z úvah obsažených v odůvodnění napadeného

rozhodnutí vyplývá rozdílnost v bezpečnostní situaci, jaká panuje v západní části země, a oproti tomu v oblastech vystavených ozbrojeným střetům, lokalizovaných na východní Ukrajině. Co se týká snahy žalobkyně v ČR žít a pracovat, tak pro účely legalizace pobytu na území ČR není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu, který v ustanovení § 12 taxativně vyjmenovává důvody pro udělení azylu a snahu o legalizaci pobytu mezi ně rozhodně neřadí. Žalovaný je toho názoru, že v souladu s ustálenou judikaturou dodržel procesní postupy, že při hodnocení skutkového děje se řídil zásadou materiální pravdy a pravidlem formální právní logiky, že úplně a řádně zjistil skutečný stav věci a na základě takto zjištěného stavu kvalifikovaně rozhodl. Na základě výše uvedeného tedy žalovaný správní orgán považuje žalobní námitky za neodůvodněné a navrhl žalobu zamítnout.

[4] Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně žádostí ze dne 16. 10. 2015 vyvolala již druhé řízení o mezinárodní ochranu. Poprvé žádost podala dne 23. 5. 2013, ve které uvedla, že poprvé do České republiky přicestovala na turistické vízum v r. 2006 a později na území ČR vstoupila v r. 2007. V ČR žila 6 let na základě podnikatelského víza, v r. 2012 jí však byly ukradeny doklady. Žila v Praze u matky, která do České republiky přijela dříve. Žádosti nebylo vyhověno rozhodnutím ze dne 29. 11. 2013 č.j. OAM-158/ZA-ZA13-K01-2013, neboť tvrzení byla vyhodnocena jako nepravděpodobná a o mezinárodní ochranu si požádala až pod hrozbou správního vyhoštění. V žádosti ze dne 16. 10. 2015 uvedla, že v Praze žije její matka a naposledy do ČR přicestovala dne 11. 10. 2015, nemá žádné doklady, neboť od jejich krádeže v r. 2012 si je nevyřídila. Asi v r. 2005 a 2006, v době voleb, byla členkou strany Naše Ukrajina. Z Ukrajiny odcestovala, neboť se tam nedá žít, je tam válka. Do České republiky se dostala za pomoci převaděče. Na Ukrajině se nemá kam vrátit, vše je tam zničeno, má tam jen tetu, která žije ve Slavjansku, ale je v nemocnici po bombardování. Ona se na Ukrajině schovávala u různých kamarádů, ale když to zjistili sousedé, nadávali jí, že je Moskalka. Jako důvod obavy z návratu uvedla, že se raději zabije, nemá šanci na Ukrajině žít. Do protokolu k žádosti dne 12. 2. 2016 uvedla dále, že po návratu z České republiky žila nějakou dobu u babičky na vesnici, pak u známých ve vesnici Dubno, nemohla však pracovat, neboť neměla žádné doklady. Za celou dobu pobytu v západní Ukrajině se jí nepodařilo si obstarat nové doklady. Nemá se kam vrátit, neboť její dům byl zbořen, všechno bylo srovnáno se zemí včetně úřadů, proto si neměla kde vyřídít nové doklady. Nemůže žít ani na opačném konci země, jelikož je obrovská nenávisť Ukrajinců k rusky mluvícím obyvatelům východu.

[5] Dále součástí spisu je rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 15. 12. 2015 č.j. CPR-37452/ČJ-2015-931200-SV uložení správního vyhoštění a stanovení doby tří let, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU a dále zprávy o Ukrajině, a to konkrétně posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině - aktualizace č.3 Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze září 2015, Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině 16. května 2015 rovněž od Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 15. srpna 2015, Výroční zpráva Amnesty International 2014/2015, Výroční zpráva Human Rights Watch 2015 – Ukrajina, ze dne 25. ledna 2015, dále svoboda ve světě 2015 - Ukrajina – zpráva Freedom House z 28. ledna 2015, Informace MZV ČR, č.j. 98848/2015-LPTP ze dne 21. května 2015, k č.j. MV-42927-17/OAM-2015, Informace MZV ČR, č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. srpna 2014, k č.j. MV-36321-3/OAM-2014 k otázkám: politická situace na Ukrajině po nástupu prezidenta Porošenka, postavení osob sympatizujících s bývalou premiérkou Tymošenkovou,

postavení osob sympatizujících s bývalým prezidentem Janukovyčem, možnosti přestěhování se v rámci Ukrajiny, možnost vyhledávání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušování práv a svobod a možnost podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci.

[6] Soud projednal žalobu v mezích žalobních bodů v souladu s ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a o žalobě rozhodl bez ústního jednání za splnění podmínek ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

[7] Žalobkyně v žalobě tvrdila porušení ustanovení správního řádu jak uvedeno v odstavci 2 tohoto rozsudku, jestliže žalovaný nezjistil úplný stav věci, a to v souvislosti s ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, když důraz kladla na neobjektivní zprávy MZV ČR. Soud nepřisvědčil žalobkyni, že žalovaný vyhodnotil její situaci na základě neobjektivních informací ze strany MZV ČR. Jak vyplývá z obsahu správního spisu a tam založených zpráv o Ukrajině, které konec konců jsou citovány i v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaná vycházela z informací různých na sobě nezávislých institucí. Soud tak jako i žalovaný nemá důvod zpochybňovat informace poskytnuté Ministerstvem zahraničních věcí ČR získaných od českého zastupitelského úřadu v Kyjevě, když zdrojem těchto informací byla dlouholetá expertka na obranu občanských práv ukrajinských občanů z nevládního sektoru i některé české nevládní organizace působící na Ukrajině. Objektivnost těchto informací nezpochybňuje ani tvrzení žalobkyně ohledně obtížného vstupu do databáze VISAPPOINT. VISAPPOINT je internetový systém Ministerstva zahraničních věcí, prostřednictvím kterého se cizinec (žadatel o vízum) může registrovat k podání žádostí o všechny typy pobytových oprávnění České republiky, tj. schengenská víza (krátkodobá), dlouhodobá víza, povolení k dlouhodobému pobytu a povolení k trvalému pobytu a nemá vůbec žádný vztah k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Naopak již samotné tvrzení žalobkyně, že se neúspěšně objednávala v tomto systému, napovídá, že žalobkyně žádostí o mezinárodní ochranu nahrazuje svůj neúspěšný pokus získat oprávnění jiného typu pobytu na území České republiky.

[8] Žalobkyně v žalobě ani v průběhu správního řízení netvrdila žádný důvod pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 zákona o azylu. V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Žalobkyně jako důvod uvedla složitou situaci na Ukrajině, když její dům byl srovnán se zemí, neboť se nachází na území válečného konfliktu a za druhé, že nemá platné doklady, které ztratila a nové se nevyřídila, byť na Ukrajině pobývala. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně nepřicestovala do České republiky z obavy před pronásledováním ze strany státní moci v zemi původu, nýbrž jediným důvodem podání žádosti je legalizace pobytu v České republice. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zjištěné skutečnosti zhodnotil a dospěl k závěru, že žalobkyně netvrdí žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný tento závěr jednoznačně a přesvědčivě vysvětlil.

[9] K otázce udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu: Důvody udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu jsou velmi individuální, např. by se mohlo jednat o závažnou nemoc, stáří a podobně. Takové důvody u žalobkyně shledány nebyly a konečně ani ona sama takové netvrdila. Soud neshledal tedy pochybení správního orgánu ani v otázce posouzení o udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu. Udělení humanitárního azylu je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žalobce subjektivní právo. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů, a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces. Na udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů není právní nárok. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. V případě, že žalobkyně je dospělá osoba, bez zdravotních potíží, soud názor žalovaného ohledně humanitárního azylu plně respektuje.

[10] Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

[11] Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

[12] Krajský soud neshledal důvodnou žalobní námitku ani ohledně obavy z válečného konfliktu ve východní části Ukrajiny. Soud v této souvislosti poukazuje na přesvědčivé odůvodnění napadeného rozhodnutí v části hodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany a vzhledem k tomu, že soud dospěl ke stejnému závěru o nesplnění podmínek pro tuto formu ochrany, na podrobné odůvodnění správního rozhodnutí odkazuje. Soud nepochybuje o vážné situaci na Ukrajině, která je soustředěna v Doněcké a Luhanské oblasti, avšak krajský soud se plně ztotožnil se

správním orgánem i v otázce možnosti vnitřního přesídlení žalobkyně, když tato skutečně po návratu z České republiky v r. 2014 žila u známých ve vesnici Dubno v Rovenské oblasti na západě Ukrajiny. Žalobkyně svým chováním sama potvrdila, že je možno se přesídlit v rámci domovského státu. Soud zdůrazňuje s odvoláním na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozhodnutí ze dne 15. 1. 2015, č.j. 7 Azs 264/2014 (dostupný na www.nssoud.cz), že situaci na Ukrajině dříve a ani v současné době nelze klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech je proměnlivá. Soud se tak ztotožnil s žalovaným i v tom, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. To, že určité bezpečnostní riziko s ohledem na vojenský konflikt v trvalém bydlišti existuje, neznamená, že žalobkyně z tohoto důvodu splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, jestliže tomuto riziku může předejít přesídlením v rámci Ukrajiny. Očekávání řešení své situace přesídlením v rámci Ukrajiny je podpořeno i novou právní úpravou, kterou přijal ukrajinský parlament k zajištění práv a svobody „přesídlenců“. Ani tvrzení žalobkyně, že v době pobytu u známých v západní části Ukrajiny byla osočována sousedy, že je „Moskalka“, neobstojí jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany, resp. doplňkové ochrany. Nevraživost sousedů nelze považovat za pronásledování či vystavení učení či nelidského a ponižujícího zacházení v také míře, že by byly naplněny podmínky pro udělení alespoň doplňkové ochrany. Žalobkyni nic nebránilo se obrátit o pomoc na státní orgány, když při té příležitosti si mohla vyřídit i doklady.

[13] A konečně soud neshledal důvodnou žalobní námitku ohledně nezjištění skutečného stavu věci. Naopak žalovaný při hodnocení důvodnosti žádostí vyšel především z informací podaných žalobkyněmi a tyto vyhodnotil v kontextu souboru informací o situaci v zemi původu, které získal z různých zdrojů.

[14] Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace na Ukrajině soud považuje z časového hlediska za zcela dostatečné a přiměřené datu vydání žalobou napadených rozhodnutí.

[15] Soud na závěr zdůrazňuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č.j. 5 Azs 125/2005-46). Udělení mezinárodní ochrany pak v žádném případě nelze „využívat“ k legalizaci

pobyty v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.11.2004, č.j. 7 Azs 117/2004-57). Pokud má žalobkyně zájem setrvat v České republice, je třeba, aby o to usilovala právě prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců, nikoli na základě institutů zákona o azylu, který je určen pro specifické případy, o jaký se však v daném případě nejedná.

[16] Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace na Ukrajině soud považuje z časového hlediska za zcela dostatečné a přiměřené datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Namítané zkrácení práv ve správním řízení soud neshledal.

[17] Soud s ohledem na shora uvedené shledal žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. s tím, že úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 23. 3. 2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně